

תצווה (253)

היום רק בגבול, ויקבע עתים לתורה, כמו שאמרו: קבעת עתים לתורה. זהו שמרומז: "ושתי שרשרת", פירוש, שתי שרשים "זקב טהור", אשר לפרנסה כשרה ונקיה, ומה הם השרשים, "מגבלת תעשה אתם", שיהיה עסק הפרנסה מגבלות בגבול, לא משוקע כל היום, ושיהיה באמת ואמונה, זהו הראשי תיבות: "מגבלת תעשה אתם", אותיות "אמת", גם המלת "אתם", חסר וא"ו כתיב, היינו "אמת".

ספר "עלים לתרופה"

ונשא אהרן את משפט בני ישראל על לבו לפני ה' (כה,ל) אהרן הכהן היה בבחינת לבם של ישראל, כשם שהלב מרגיש ראשון בכל כאביו של הגוף, כך גם אהרן היה מרגיש בצערו של כל אדם מישראל והיה מתפלל בעדו. "ונשא אהרן את משפט בני ישראל", כל מיני יסורים וצער (עונשים קריים משפטים), שבאו על בני ישראל, היה אהרן מרגישם ונושאם על לבו, והיה מתפלל על כך "לפני ה'", כי יבטל את הדינים הללו.

ספר "מענינה של תורה"

וקהיה פי ראשו בתוכו שפה יהיה לפיו סביב מעשה ארג כפי תהיה קהיה לו לא יקרע (כח,לב) תניא אבא בנימין אומר: שנים שנכנסו להתפלל, וקדם אחד מהם להתפלל ולא המתין את חברו ויצא, טורפים לו תפילתו בפניו (ברכות ה:). ביאר רבי יהונתן אייבשיץ את דברי חז"ל אלו בדרך דרוש: ה"שניים" הם המוח והפה, כאשר הם מתחילים להתפלל ביחד בתפילת העמידה, "וקדם אחד מהם" המוח "ויצא", יוצא לשוק ומטייל במחשבות של מקח וממכר וכדומה, עונשו יהיה ש"טורפים לו תפילתו בפניו", ואינה מתקבלת לפני המקום. אומר הבן איש חי: זהו שאמרו בפסוק "וקהיה פי ראשו בתוכו" כשניגש להתפלל תהיה מחשבתו, המנהיגה ועומדת בראש האדם והיא ראשית לכל פעולותיו, בתוך התפילה. פי ראשו פירושו כמו "פי שניים" מלשון "חלק", כלומר חלק מחשבתו תהיה מונחת ומרוכזת בתוך התפילה, ולא תצא לשוק לחשוב בענייני העולם, אלא כל כולה לדבורי התפילה שהוא הוגה בפיו "שפה יהיה לפיו סביב", המחשבה תשמור על דברי התפילה, ובאופן זה תעלה תפילתו השמימה, בשלימות "לא יקרע" רק תתקבל ברצון.

ספר "להתעורר באהבתך"

ירבו זכויותינו כרימון

פצמון זקב ורמון (כח, לד)

מפני מה צותה התורה לעשות למעיל רמוני זהב ופעמונים מזהב בשוליו? יש לומר: שהתורה צותה זאת משום "ונשמע קולו בבואו אל הקודש" (שם, לה), על

הדרך לפתיחת אוצרות הלב, יראת שמים

שמן זית זך כתיב למאור (כז,כ)

"כתיב", ביאר הסבא מקלם הוא לשון כיתות עצמו והרגליו, וכמו שמצינו בדברי חז"ל (ב"ב ח:): אלו תלמידי חכמים שמכתתין רגליהם מעיר לעיר וממדינה למדינה ללמוד תורה, כיתות רגלים אין המובן הליכה, אלא מלשון כיתות ושכירה, ועל ידי זה זוכים למאור החכמה. יש כאן גלוי נפלא, באמת הקב"ה ברא את לב האדם עם שלימות. לב מבין, לב יודע, לב רואה, לב חושב מחשבות וכנאמר (משלי טז,כג) "לב חכם" היינו שלב האדם הוא חכם, אלא שהוא כמו בית מלא אוצרות נפלאים וכל טוב שבעולם, אלא שהבית סגור ומסוגר דלתותיו וחלונותיו שנים רבות ואם לא יצליחו לעולם לפותחו, כל הטוב שבו כלא היה. וכולם יצטערו ויאמרו, חבל על אוצר מנוצר שכזה שהולך לריק ואף אחד לא יהנה ממנו. כך הוא אצל כל אדם ואדם, הקב"ה מילא את לבו כל טוב שבעולם, ואמנם נכון הוא שהערלת הלב אטומת האדם, אבל הקב"ה נתן בידנו את המפתחות והוא שהאדם יתנהג בחייו ביראת שמים, וכל שינהג ביותר יראת שמים וטהרת הלב, יפתח הקב"ה את לבו ויסיר את הערלה ואז יזרחו ממנו אורות מבהיקים.

ספר "לחתך עליון"

ואתה תדבר אל כל חקמי לב אשר מלאותיו רוח חקמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי (כח,ג)

תמה החתם סופר, מדוע נאמר כאן הלשון "תדבר" המורה על דיבור קשה? והסביר, שמשה רבינו נצטווה מפי הגבורה להזהיר את כל העוסקים בבגדי כהונה שלא יפסלו במחשבת פיגול, דהיינו, שלא יכנס בלבם הרהור גאווה על יופי מלאכתם, למרות שכל הרואים יהללו ויקלסו את יופי העבודה. לכן כתוב "ואתה תדבר אל כל חקמי לב", דיבור קשה. ומהו הדיבור הזה? אמר הקב"ה "אשר מלאותיו רוח חקמה", שאני מילאתי כל אחד מהם בחכמה, ואין זה מכוחם. ואחרי שהשריש בלבם את ההכרה הזו שלא יתגאו חלילה, ממילא כבר יעשו את בגדי הכהונה. "ועשו את בגדי אהרן", בכוונה הרצויה, דהיינו רק כדי "לקדשו לכהנו"

ספר "ילקוט מאיש לרעהו"

"זקב טהור", משא ומתן באמונה וקביעות עתים לתורה

ושתי שרשרת זקב טהור מגבלת תעשה אתם (כח, יד)

יש לרמוז "זקב טהור", היינו פרנסה כשרה ונקיה, ושורש פרנסה כשרה הוא שתי שרשים: א) שיעסוק במשא ומתן באמת ובאמונה, כמו שאמרו (שבת לא:): נשאת ונתת באמונה. ב) שלא יהיה משוקע בעסק משא ומתן כל

אחר כך ציוה לעשות מזבח קטורת להראות לכולם
שאהרן נבחר להיות כהן, והוא יכול להקטיר קטורת.
ספר "שולחן אליהו"

הלכה: פירות שביעית

אף על פי שבשמינית מותר לקנות בסתמא ירקות מיד
אחר ראש השנה כשנמכרים ירקות כאלו שהובאו מחוץ
לארץ, לפי שתולים לומר שאף ירקות אלו מחוץ לארץ
הם, בשביעית עצמה אין תולים כן ואסור ליקחם ממי
שאינו נאמן. מדי שמיטה מתפרסם לוח תאריכים ממתי
ועד מתי יש לחוש לאיסור ספיחין. ספיחין של מאכל
אדם, אסור להאכיל לבהמה, אך אם הבהמה רועה
בעצמה במקום גידולי הספיחין ואוכלת, אינו צריך
למונעה. ספיחי שביעית, יש האוסר למכרם לגוי ויש
המתיר. ספיחי שביעית, אסור להאכילם לגוי.

ספר "פירות שביעית"

**פתגם: שלח לחמך על פני המים, כי ברוב הימים
תמצאנו.**

חקירה: טועה בדבר מצוה

הוא היתר, או רק פטור מקרבן (אחיזר ח"ג פג-ד"ה אולם:
משנה למלך היתר, דעת עצמו, פטור מקרבן)

ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: קרירות

הרבי מסוכטשוב שהה פעם בעיר מרפא. יצא בשבת
לרחובה של עיר, כשהוא חבוש 'שטריימל' לראשו.
שאלהו הרבינר הרפורמי המקומי: מדוע הרבי חובש
חורפי בעיצומו של קיץ, השיב לו הרבי: משום שהשבת
אצלכם כה צוננת.

ספר "חד וחלק" חלק ב' (דף יז)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, אברהם בן רבקה, מאיר בן גבי
זוירא, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, ששא בנימין בין קארין מרים, מיכאל
צ'רלי בן ג'ולייט אסתר, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן
מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, שמחה ג'יות בת אליז, אבישי יוסף
בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, רבקה בת ליזה,
רישירד שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן
מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת
מרטין היימה שמחה. זיווג הגון לאלודי רחל מלכה בת חשמה, הצלחה לחנה
בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא לבנה מלכה בת עזיזא
וליאור עמיחי מרדכי בן ג'יזל לאוני. לעילוי נשמת: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי
יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי
מרים. משה בן מזל פורטונה. שמחה בת קמיר.

מנת להזכיר לפני הקב"ה שאפילו הריקנים שבישראל
מלאים מצוות כרימון, משום שהקב"ה מחשיב אף את
המצוות שלהם. בענין הזכויות כרימון יש להקשות:
מדוע באכילת רימון בראש השנה אנו מבקשים שירבו
זכויותינו כרימון? וכי מה תועיל אכילת רימונים לרובי
הזכויות? אם יש לאדם זכויות, מה טוב, ואם לאו, גם אם
יאכל שק שלם של רימונים לא יועיל לו הדבר! יש
לומר: שכיום מקובלת מאוד הקלטת שיעורי תורה
והפצתם על גבי דיסקים או כתיבתם עלי גליון לרבים.
לאחר שהשיעור מוקלט, רק הקב"ה יכול להחליט כמה
אנשים ישמעו זאת, ובזה ירבו את זכויותיו של מוסר
השיעור, ועל כך אנו מבקשים ממנו שידאג שהרבה
אנשים יקראו וישמעו זאת, ועל ידי כך ירבו הזכויות
כרימון.

ספר "ומתוך האור"

וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תָּמִיד לְרִצּוֹן לֵהֱם לִפְנֵי ה' (כח. לח)
יש לדייק ולהבין מה פשר הדגשת התורה "לְרִצּוֹן לֵהֱם
לִפְנֵי ה' ", הלא די היה לכתוב "לְרִצּוֹן לִפְנֵי ה' "? אומר
בעל ה"פנים מאירות": בזוהר הקדוש האריך בקדושת
הציץ ואמר שכל עזי המצח שבדור כאשר היו מסתכלים
בציץ היו נזכרים במעשיהם הרעים והיו מתמלאים
בושה עד שלבם היה נשבר בקרבם. כן כתב רבי חיים
ויטאל: כאשר עבר אדם לפני הציץ, והיה אם כשר הוא
ניכר היה במצחו, ואם הוא רשע, מיד היו נופלים פניו
ומתבייש לפני הקדושה וחוזר בתשובה. לכן היה הציץ
מכפר על עזי הפנים ובעלי מצח נחושה. לכך רמז הכתוב
באומרו: "וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תָּמִיד", והדבר יפעל על עזי
הפנים שיהיה הציץ "לְרִצּוֹן לֵהֱם", לעזי פנים, "לִפְנֵי
ה'", שעל ידי אותו אור קדוש שבוקע מהציץ הם יחזרו
בתשובה ויהיו לרצון לפני ה'.

רב רובין זצ"ל בספרו "שנים מקרא"

וְעֲשִׂיתָ מִזְבֵּחַ מִקְטָר קֹטֶרֶת (ל.א)

שואלים חכמי הדרש, מדוע בפרשה הקודמת פרשת
תרומה, כשבנו את כל המשכן לא מוזכר על בניית מזבח
הזהב (הקטורת). וגם בפרשתנו לא הוזכר ענין מזבח
הקטורת, אלא רק לאחר שהזכיר את כל כלי המשכן ורק
לאחר שפרט את עשית והכנת בגדי כהונה? ומישיבים,
כידוע קרח ערער על כהונתו של אהרן הכהן ורצה להיות
כהן גדול ובא עם "חבר מרעיו" לחלוק על משה, ומשה
אמר לקרח שהוא ועדתו ואהרן יבואו מחר עם מחתות
וקטורת, ואשר יבחר ה' הוא הקדוש כמו שנאמר: "זאת
עשו קחו לכם מחתות קרח וכל עדתו ותנו בהן אש
ושימו עליהן קטורת...." (במדבר טז.ז.ו.ז.) ובסופו של דבר
נבלע קרח ועדתו ונשרפו עם הקטורת, ורק אהרן נשאר
חי. כשבא הקב"ה ורצה להשרות שכנתו על ישראל
במשכן, השאיר את עשית מזבח הקטורת עד הסוף, עד
שהכינו את המשכן ובגדי הכהונה לאהרן הכהן, ורק

